

Arrest

**nr. 182 889 van 24 februari 2017
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: X
tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 november 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTHIEGEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 27 april 2016 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 26 oktober 2016 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM
HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.04.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.'

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

-Attest OCMW Sint-Pieters-Leeuw dd. 10.05.2016. Hieruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon in de periode 01.04.2015 – 30.09.2015 een aanvullend leefloon heeft ontvangen. Overeenkomstig bovenstaand wetsartikel wordt er geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit oa. het leefloon.

-Attest werkloosheidsuitkering van ACV Halle dd. 03.05.2016 waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon werkloosheidsuitkeringen kreeg in de periode 06.2015 – 03.2016. Echter, er werden geen bewijzen aangebracht waaruit zou blijken dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk. Bijgevolg worden deze uitkeringen niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg. Wel werd er een document voorgelegd van het OCMW van Sint-Pieters-Leeuw dd. 03.03.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie heeft gevolgd bij het OCMW. Echter, deze is niet langer actueel en toont niet afdoende aan dat de Belgische referentiepersoon daadwerkelijk actief op zoek is naar werk.

Op basis van de voorgelegde documenten zijn er geen bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorhanden die in aanmerking kunnen worden genomen / waarmee rekening gehouden kan worden overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene zelf legt ook enkele documenten voor m.b.t. bestaansmiddelen, namelijk een attest van het OCMW Sint-Pieters-Leeuw dd. 30.01.2015 op zijn naam. Hieruit blijkt dat betrokkene mogelijk het recht kan openen op dringende medische hulpverlening. Verder werd er ook een document voorgelegd met mailverkeer tussen Dr. Frank Mertens en een maatschappelijk assistent. De inhoud hiervan gaat om een terugbetaling door het OCMW van een consultatie op naam van betrokkene op 18.12.2014. Op basis van deze voorgelegde documenten kunnen we dus stellen dat betrokkene reeds gebruik gemaakt heeft van de bijstand van het OCMW, en dit terwijl de verklaring van wettelijke samenwoning dateert van voordien (29.08.2014). Op dat moment was betrokkene dus gedeeltelijk ten laste van het sociale bijstandstelsel van het Rijk terwijl er wel al sprake was van een verklaring tot wettelijke samenwoning tussen betrokkene en referentiepersoon.

Wat betreft de behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Gezien er niet werd aangetoond dat de Belgische referentiepersoon heden over stabiele en regelmatige inkomsten beschikt die in aanmerking kunnen worden genomen / waarmee rekening gehouden kan worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, is deze oefening hier niet aangewezen. Het is pas als er een regelmatig en stabiel inkomen voorhanden is dat als te weinig wordt

beschouwd, dat het relevant is te berekenen hoeveel er concreet ter beschikking zou moeten zijn om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het rijk.

De andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Aangezien de voorgelegde bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon niet in aanmerking genomen kunnen worden / geen rekening mee gehouden kan worden, voldoet betrokkene dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin is er geen informatie aangeleverd omtrent een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten aanwenden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) juncto artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Verwerende partij stelt dat zij met de werkloosheidsuitkering van de Belgische partner geen rekening wenst te houden omdat er geen bewijzen werden aangebracht waaruit zou blijken dat de referentiepersoon op zoek is naar werk.

Verwerende partij verwijst daarvoor naar artikel 40 ter 10 in fine.

Verzoeker stelt dat indien haar partner een werkloosheidsuitkering ontvangt dat dit bewijst dat zij actief opzoek is naar werk. Echter de partner van verzoeker dient om uitkeringen op grond van het werkloosheidsbesluit te ontvangen beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt EN zoeken naar werk.

Mocht blijken dat de Belgische partner niet ernstig en actief op zoek is naar werk dan verliest zij haar recht op werkloosheidsuitkering.

Immers het actief op zoek zijn naar werk zoals artikel 40 ter 1° in fine stelt is een overbodige bepaling gezien er enkel een recht geopend wordt op werkloosheidsuitkeringen indien de betrokkene op zoek is naar werk.

Bovendien stelt nog de wet noch het Vb dd. 8 oktober 1981 hoe de Belgische partner dient te bewijzen dat zij actief op zoek is naar werk. Natuurlijk bevat wet noch besluit hierover een bepaling. Derhalve dient verwerende partij ervan uit te gaan gezien de Belgische partner een werkloosheidsuitkering ontvangt, actief naar werk zoekt.

Het was terecht dat ten tijde van de verklaring wettelijke samenwoont de Belgische partner een uitkering had van het OCMW. Na de verklaring wettelijke samenwoont heeft zij werk gemaakt om werk te vinden. Zij heeft een tijdelijke job ontvangen. Gezien zij voldoende werkdagen had gepresteerd werd de partner van verzoeker overgeheveld van de werkloosheid.

Derhalve dient verwerende partij wel degelijk rekening te houden met het attest werkloosheidsuitkeringen van het het ACV HALLE dd. 3 mei 2016. Gezien zij werkloosheidsuitkering ontvangt staat het vast dat zij actief naar werk zoekt en derhalve is er voldaan aan de bepaling van artikel 40 ter 1° Vw.

Ten onrechte stelt verwerende partij dat de bepaling artikel 40 ter 1° Vw geschonden zou zijn.

Het motief dat het attest van werkloosheidsuitkering niet in beschouwing zou genomen worden is een deugdelijk motief die naar behoren bewezen is zodat het in recht gebruikt kan worden ten einde de beslissing te schragen.

Verzoeker stelt aldus een schending vast van artikel 2 en 3 van de wet van 29* juli 1991 in samenhang met artikel 40 ter 1° Vw.

Het middel is derhalve gegrond.

Verder stelt verwerende partij dat er aldus geen behoeften analyse zou moeten uitvoeren overeenkomstig artikel 42 par. 1 Vw. De Belgische referentiepersoon heeft wel degelijk inkomsten, namelijk een werkloosheidsuitkering, die conform artikel 40 ter 1° Vw in rekening genomen dient te worden.

Gezien de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon geen 120% bedragen van het leefloon, en zoals hierboven gezegd verwerende partij daarmee rekening mee dient te houden, MOET verwerende partij wel degelijk een behoeftenanalyse uit te voeren.

Uit de bestreden beslissing blijkt maar al te goed dat verwerende partij dient niet heeft gedaan gezien de bestreden beslissing stelt: Wat betreft de behoeftenanalyse overeenkomstig artikel 42 par. 1 tweede lid Vw deze is hier overbodig.

Ook dit motief kan aldus de beslissing niet dragen is is niet deugdelijk. Artikel 42 stelt expliciet dat verwerende partij een behoeftenanalyse dient uit te voeren indien de stabiele en regelmatige werkloosheidsuitkeringen geen 120% bedragen van het leefloon.

Verzoeker stelt aldus een schending vast van artikel 42 par. 1 Vw en dit in samenhang met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het middel is derhalve gegrond.

Tevens stelt verzoeker vast dat verwerende partij niet alle stukken in het dossier heeft onderzocht, gestudeerd om hieruit een evenredige beslissing te nemen.

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij geen rekening wenst te houden met de stabiele, regelmatige inkomsten van de referentiepersoon en de daarbij gepaarde behoeftenanalyse wenst uit te voeren.

Hieruit volgt dan ook dat verwerende partij de zorgvuldigheidsbeginsel niet heeft nageleefd zoals zij dit hoort te doen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aldus vastgesteld.

Voor de volledigheid wenst verzoeker nog te stellen dat verwerende partij niet dienstig kan verwijzen naar het feit dat de referentiepersoon diende de overleven van het sociaal bijstandsstelsel. Dit was inderdaad zo in 2014 doch op heden niet meer.

De voorwaarden zoals voorzien in artikel 40 ter dienen aanwezig te zijn om datum waarop vererende partij een beslissing neemt. Namelijk ten laatste binnen de 6 maanden na de aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart.

Dat de referentiepersoon in 2014 een uitkering genoot van het bijstandsstelsel speelt aldus geen enkele rol.

Het feit dat verzoeker recht had op dringende medische hulpverlening is dan ook maar meer dan logisch. De taak van het OCMW is op basis van artikel 57 voor personen die niet over de nodige documenten beschikken om in België te verblijven beperkt tot de dringende en medische hulp.

Gezien verzoeker 1 maal een dokter heeft gezien in 2014 en hieruit afleiden dat hij aldus reeds gebruikt heeft gemaakt van de bijstand van het OCMW is geen volwaardig motief om te stellen dat hij geen recht op verblijf heeft voor meer dan drie maanden.

Het is niet het feit dat hij gebruikt maakt van het sociaal bijstandsselsel het criterium is dat hij geen onredelijke belasting mag vormen van het sociaal bijstandsselsel. Dit is wel iets anders dan stellen dat hij een geen gebruikt zou mogen maken van het sociaal bijstandsselsel.

Verwerende partij dient aan te tonen dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociaal bijstandsselsel.

Zij doet dit niet door te stellen dat verzoeker 1 maal gebruikt heeft gemaakt van de diensten van het OCMW.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden weigeringsbeslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter van de

vreemdelingenwet, en naar het feit dat het recht op verblijf aan de verzoekende partij geweigerd wordt omdat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden met betrekking tot de bestaansmiddelen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van familielid van een Belg, nu enkel bewijs van een aanvullend leefloon, waarmee evenwel geen rekening kan gehouden worden, en een bewijs van werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon worden voorgelegd maar geen bewijs dat deze persoon actief op zoek is naar werk, zodat genoemde uitkering niet in aanmerking kan worden genomen. Verder blijkt ook dat verzoekende partij zelf in het verleden al beroep heeft gedaan op het sociale bijstandstelsel en dit op een moment dat zij reeds een wettelijke samenwoont had met de referentiepersoon. Er wordt tevens gemotiveerd waarom er geen behoefteanalyse moet gemaakt worden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.(...)”

Uit de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat de aanvraag is afgewezen omdat de verwerende partij oordeelt dat uit het geheel van de beschikbaar gestelde gegevens onvoldoende blijkt dat de Belgische onderdaan, namelijk de partner van de verzoekende partij, heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verzoekende partij ontkent niet dat de referentiepersoon in de periode 1 april 2015-30 september 2015 een aanvullend leefloon heeft ontvangen en dat met deze middelen geen rekening kan gehouden worden omdat met middelen verkregen uit een leefloon conform artikel 40ter, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet geen rekening kan gehouden worden.

Verzoekende partij ontkent voorts ook niet dat zij verder, wat betreft de inkomsten van de referentiepersoon, enkel een attest werkloosheidsuitkering heeft voorgelegd maar geen bewijzen dat de referentiepersoon ook actief naar werk zoekt.

Verzoekende partij meent evenwel dat zij dergelijke bewijzen van een actieve zoektocht naar werk niet moet voorleggen omdat volgens haar het feit dat er een werkloosheidsuitkering wordt gegeven dit op zich al inhoudt dat er een actieve zoektocht naar werk is.

Verzoekende partij kan in dit betoog evenwel niet gevolgd worden. Zoals duidelijk blijkt stipuleert artikel 40ter, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking kan genomen worden als bewijs van bestaansmiddelen indien de Belg bewijst dat hij actief op zoek is naar werk. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, maakt het loutere feit dat haar partner een werkloosheidsuitkering geniet, niet dat daarmee bewezen is dat haar partner ook effectief naar werk zoekt. Om een werkloosheidsuitkering te kunnen blijven genieten, dient de partner immers ook bij de bevoegde instanties dienaangaande aan te tonen dat zij actief op zoek is naar werk, zoniet kunnen de bevoegde diensten sancties treffen. Het loutere feit op zich dat de partner een werkloosheidsuitkering geniet, maakt derhalve niet dat de partner zich ook houdt aan de voorwaarde dat zij actief op zoek is naar werk. Het komt de verzoekende partij toe bewijzen aan te leveren van de actieve zoektocht naar werk van haar partner, hetgeen zij in casu evenwel niet gedaan heeft. De verwerende partij heeft dan ook correct toepassing gemaakt van het artikel 40ter van de vreemdelingenwet waar zij stelt dat geen rekening kan gehouden worden met de werkloosheidsuitkering van de partner van verzoekende partij als bewijs van bestaansmiddelen in de zin van voormeld artikel.

Het loutere feit dat de vreemdelingenwet niet bepaalt op welke manier het bewijs moet geleverd worden dat de referentiepersoon op zoek is naar werk, maakt evenmin dat dit bewijs niet moet geleverd worden. Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden niet te weten wat verstaan kan worden onder bewijzen van een actieve zoektocht naar werk, nu dergelijke bewijzen voor ieder redelijk denkend mens evident zijn, zoals bijvoorbeeld sollicitaties.

De Raad ziet voorts niet in hoe het betoog van de verzoekende partij dat haar partner wel enige tijd gewerkt heeft waarna zij genoeg dagen had om een werkloosheidsuitkering te ontvangen, kan leiden tot het besluit als zou de verwerende partij het loutere gegeven van de werkloosheidsuitkering moeten aanvaarden als een actieve zoektocht naar werk.

2.3. Waar de verzoekende partij aanvoert dat artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden nu geen behoefteanalyse in de zin van deze bepaling werd uitgevoerd, dient de verwerende partij te worden bijgetreden waar zij stelt dat zij geen behoefteanalyse diende te maken nu zij niet overging tot een weigeringsbeslissing omdat de aangetoonde bestaansmiddelen ontoereikend zouden zijn, maar wel omdat geen bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet werden aangetoond. De verzoekende partij liet immers na aan te tonen dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk, zodat de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen als bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Andere bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon werden niet bijgebracht.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Aldus drong een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op. Het komt de Raad bijgevolg niet onredelijk voor dat de verwerende partij, gezien niet werd aangetoond dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk en bij gebrek aan informatie over andere bestaansmiddelen, in casu niet is overgegaan tot een behoefteanalyse.

2.4. Waar de verwerende partij er in de bestreden beslissing op wijst dat de referentiepersoon een leefloon heeft ontvangen in het verleden en dat hiermee geen rekening kan gehouden worden gelet op artikel 40ter van de vreemdelingenwet ter zake, is dit een antwoord op het attest van het ocmw dat verzoekende partij heeft voorgelegd zodat verzoekende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat de verwerende partij ten onrechte gemotiveerd heeft dat de referentiepersoon moet overleven van het sociale bijstandsstelsel. Immers stelt de verwerende partij niet dat de referentiepersoon thans overleeft op een leefloon en dus sociale bijstand geniet, maar wijst zij er enkel op dat wat betreft het voorgelegde ocmw-atteest hiermee geen rekening gehouden kan worden.

In zoverre verzoekende partij haar kritiek betrekking zou hebben op de motivering dat zijzelf een beroep heeft gedaan op het ocmw in 2014, wijst de Raad erop dat in zoverre deze kritiek al enige grond zou hebben, deze gericht is tegen een overtollige motivering nu de bestreden beslissing afdoende geschraagd is door de overweging dat niet is aangetoond dat de referentiepersoon over bestaansmiddelen beschikt die in aanmerking kunnen genomen worden om het recht op verblijf te openen voor verzoekende partij.

2.5. Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen kan niet worden aangenomen.

2.6. In een enig middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Artikel 7 stelt: Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag kan ... moet ...

Verzoeker stelt vast dat hij zich wel kan beroepen op meer voordelige bepalingen vervat in internationaal verdrag.

Verzoeker kan zich beroepen op een van de meest elementaire rechten die hij als mens kan bezitten en in een democratische staat dienen te worden benaarstigd.

Doordat aan verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, wordt het verzoeker ontzegd om zijn familieleven verder uit te bouwen nadat hij wettelijk samenwoont met de referentiepersoon.

De rechtbank van eerste aanleg te Brussel heeft immers beslist dat er wel degelijk sprake is van wettelijke samenwoont. Indien verzoeker het land dient te verlaten kan hij onmogelijk nog wettelijk samenwonen met verzoeker.

Verweerder verwijst dan ook naar artikel 74/13 Vw dat het niet noodzakelijk is om dit te onderzoeken. Het zal verwerende partij toch niet ontgaan dat verzoeker al ruim 10 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft en het dus maar meer dan normaal is dat België het centrum van zijn belangen uitmaakt.

Hieruit volgt dat ook een schending van artikel 7 eerste lid Vw en samenhang met het recht op zijn familieleven zoals vervat in artikel 8 EVRM. Het motief dat verwerende partij is aldus niet deugdelijk.

Het middel is derhalve gegrond.”

2.7. Waar verzoekende partij een schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, kan zij niet worden gevolgd. Immers blijkt dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, de rechtsgrond wordt aangegeven waarop de bestreden beslissing is gestoeld, met name artikel 7, eerste lid, 2° en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en bevat zij tevens een motivering in feite.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.8. De Raad wijst er verder op dat in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging een proportionaliteitstoets inzake artikel 8 EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772; zie ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013: *“B.56.2. Doordat die voorwaarde het verkrijgen van een verblijfstitel ten voordele van de echtgenoot van de Belgische onderdaan die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niet belet maar alleen tijdelijk uitstelt, tast zij het recht op het gezinsleven niet op onevenredige wijze aan, des te meer omdat zij het ook mogelijk maakt de jongvolwassenen te beschermen tegen de risico's op gedwongen huwelijken of schijnhuwelijken die worden gesloten met als enig doel een verblijfstitel voor een van beide echtgenoten te verkrijgen.”*

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten zelf, heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd: *“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.*

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin is er geen informatie aangeleverd omtrent een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten aanwenden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven."

Zoals blijkt betwist de verzoekende partij niet dat zij geen probleem heeft op gezondheidsvlak en dat er ook geen sprake is van (gemeenschappelijke) kinderen. Wat betreft haar gezinsleven heeft de verwerende partij erop gewezen dat haar gezinsherenigingsaanvraag werd afgewezen en dat verzoekende partij en haar partner een andere manier zullen moeten aanwenden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich vastpint op het gegeven dat zij een gezinsleven heeft op het Belgische grondgebied, maar dat zij daarmee voorbijgaat aan het feit dat de verwerende partij het bestaan van dergelijk gezinsleven niet ontkent, doch wel stelt dat verzoekende partij en haar partner een andere manier zullen moeten aanwenden om hun gezinsleven verder uit te bouwen of verder te zetten.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij reeds meerdere jaren illegaal, minstens precair op het Belgische grondgebied verblijft. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet blijken dat er hinderpalen zijn om haar gezinsleven verder te zetten of op te bouwen in het land van herkomst. Verzoekende partij betoogt wel dat zij haar gezinsleven in België niet kan verderzetten, maar dit verhindert haar niet om haar gezinsleven met haar partner elders dan in België verder te zetten. De Raad treedt aldus de bevindingen van de verwerende partij bij dat de verzoekende partij en haar partner een andere manier zullen moeten aanwenden om hun gezinsleven verder te zetten dan de verderzetting van het gezinsleven op het Belgische grondgebied.

Voorts stelt verzoekende partij dat zij al ruim tien jaar op het grondgebied verblijft en het normaal is dat zij alhier het centrum van haar belangen heeft. Uit het administratief dossier van verzoekende partij (meer bepaald haar asielaanvraag) blijkt dat zij evenwel pas eind 2009 haar herkomstland verliet zodat geenszins kan aangenomen worden dat verzoekende partij al ruim tien jaar op het Belgische

grondgebied verblijft. Verzoekende partij legt voorts geen enkel concreet stuk voor waaruit moet blijken dat zij alhier beschermenswaardige belangen in verband met haar privéleven heeft. Zij maakt het bestaan van dergelijk beschermenswaardig privéleven op het Belgische grondgebied niet aannemelijk zodat een schending van artikel 8 EVRM op dat vlak niet voorligt.

Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij die geboren is in 1984 en pas eind 2009 naar België is gekomen waar zij voor het overgrote deel van de tijd illegaal heeft verbleven, een veel langer leven opgebouwd heeft in het land van herkomst, dat zij pas op 25-jarige leeftijd (als meerderjarige) heeft verlaten. Het is onwaarschijnlijk dat zij thans op 32-jarige leeftijd haar vroeger privéleven al daar niet kan heropnemen. Er kunnen derhalve geen hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een feitelijk privéleven in het herkomstland.

De Raad benadrukt daarbij dat verzoekende partij uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven zou hebben opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting kan scheppen op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Gelet op de bespreking hoger en nu verzoekende partij haar betoog inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet - dat de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn - linkt aan haar recht op gezinsleven, kan de Raad evenmin tot een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet besluiten. Voor zover verzoekende partij nog meent dat ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook rekening moet gehouden worden met haar privéleven kan zij niet worden gevolgd nu dit artikel slechts stipuleert dat *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”* Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.9. Verzoekende partij betwist voorts niet dat zij valt onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

2.10. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER